

Amsterdam Noord, 30 januari 2025

Beste Henk,

Dankjewel voor jouw mooie antwoord op mijn brief!

Het is alweer 2 weken later dan ik eigenlijk wilde reageren. De tijd tikte opeens snel weg, doordat ik vorige week een workshop positionering gaf op de HKU (Master of Scenography) aan een nieuwe generatie makers, vanuit het doel hen inzicht te bieden in een zachte landing in het theaterveld. Makers die staan te springen om hun werk en makerschap te ontwikkelen en presenteren op plekken als Over het IJ. Het was even slikken dat ik ze voor het eerst niet ruimhartig kon uitnodigen om met hun plannen naar Over het IJ te komen, en dat er daarnaast ook minder plekken zijn om hen naar door te verwijzen. Je zou er bijna cynisch van worden. Maar dat zit niet in me.

Hun artistieke plannen, en tomeloze energie om het theaterveld te bestormen deden me juist de kracht van kunst weer ten volle beseffen en opnieuw de artistieke potentie, veerkracht en weerbarstigheid van het (toekomstige) veld voelen.

Wat me opviel was dat deze studenten een groot gevoel van solidariteit en hang naar collectiviteit en zelforganisatie toonden. Als we het niet bij een organisatie kunnen doen, dan organiseren we ons wel zelf, leken ze te roepen.

Waar de overheid de handen ervan af trekt ontstaat zelforganisatie. Hoe duurzaam dit uiteindelijk is als er niet ook andere manieren van financiering ontstaan zal de tijd uitwijzen.

Ook ik zoek nu naar een ander vorm van organiseren, waarin ik iets vast kan blijven houden en doorgeven van de kennis van werken binnen locatietheater, talentontwikkeling en van het culturele veld en om deze kennis genereus te kunnen blijven delen. Omdat er hoe dan ook vraag naar is - dat bewees de workshop op de HKU opnieuw, naast de vele makers die aan blijven kloppen met allerlei vragen over starten en vestiging in het veld. Omdat het dus zinnig is en ik me nog steeds verantwoordelijk voel voor het veld en de nieuwe generatie makers. Net zoals Over het IJ dat de afgelopen jaren deed door vele nieuwe makers een springplank te geven naar het werkveld. We reageerden altijd op het veld en de vraag van makers, en ontwikkelden programma's waarmee we daarop inspeelden, van Over het IJ LAB tot Nieuwe Makers Programma, Atelier tot Stadskunstenaarsprogramma.

Iedereen moet ooit ergens beginnen en kan daarin goed ambassadeurs of wegbereiders gebruiken, ik heb die ook gehad. Binnen Over het IJ waren daarin belangrijk voor mij: Lode, Esther, Maaïke en qua wegbereiders voor het festival natuurlijk ook onmisbaar vooraf aan hen Egbert, en natuurlijk jij Henk, zonder jou was Over het IJ nooit begonnen. Ikzelf kreeg de kans om binnen Over het IJ door te groeien van dramaturg/ programmeur naar artistiek directeur.

Wie waren jouw ambassadeurs of leermeesters Henk? Hoe begon jij ooit?

Ikzelf blijf er nu graag zorg voor dragen dat anderen een zachte landing in het werkveld maken en hou mijn ambassadeursrol voor de nieuwe generatie zo goed

mogelijk vast binnen een nieuw op te zetten ontwikkel & adviesplatform voor locatietheater. Hierbinnen kan ik een belangrijke kern vasthouden van ons immateriële erfgoed: talentontwikkeling, het (faciliteren van) werk op locatie in de stedelijke context en het blijven delen van alle kennis en expertise van en met het theaterveld.

Hoe eindig je, na 32 jaar theaterfestival? Hoe neem je afscheid? Zo dus; dit is mijn manier van afscheid nemen van Over het IJ, ik laat iets groots achter, maar neem ook iets mee de toekomst in, omdat ik erin geloof dat - hoe het nieuwe platform ook gaat heten - het iets uit kan maken, er iets doorgegeven kan worden en dat dat nodig is, dat daar vraag naar is - juist in deze tijd.

Wat mij troost is dat de vele makers die bij ons hun werk ontwikkelden en presenteerden ongetwijfeld ook iets van het IJ-DNA meenemen en dit weer verder zullen doorgeven aan anderen.

Niks was Over het IJ te gek – shout out naar ons (oud) team. We hielpen de makers groot te dromen en dat ook daadwerkelijk te realiseren. Het was altijd; okay tof JA, ik ga kijken wat kan. Alles altijd een “uitdaging” i.p.v. “een probleem”. Deze bedding deed iets met de organisatie en het deed iets met de makers; ze durfden vrij te zoeken en te experimenteren, onderuit te gaan en weer opnieuw te beginnen, om vervolgens de mooiste pareltjes neer te zetten. En dat deed weer iets met het publiek.

Van het tomeloze out of the box denken, van Zeecontainer naar Unboxed of Stadkunstenaar, van Y-helling naar Buikslotermeerplein, van het buffelen in de wind en de regen en met de zon op je kop en toch steeds weer opnieuw en opnieuw maken en tonen en in gesprek gaan met het publiek, en vloeken en huilen en lachen en je vasthouden aan die onuitputtelijke kracht van de verbeelding die de wereld een stukje mooier maakt, of net in een ander daglicht toont. Al is het maar voor even, al is het maar 32 jaar, al zetten we nu de tijd even stop, de klok zal straks weer doortikken en de makers zullen maken, hoe dan ook. Ook zonder ons. En als je goed kijkt zie je kleine glimpjes in hun werk, iets glanzends van wat Over het IJ ooit was. Ik zie er naar uit.

En jij, wat neem jij mee van Over het IJ Henk?

Liefs Simone